

Otázku, ktorú práve čítame, kladie *dvanásťročný* Ježiš svojej matke Márii a pestúnovi Jozefovi. Obaja, Mária i Jozef, tak ľudsky povedané, prežili obrovský strach, keď nemohli nájsť Ježiša. Ich hľadanie nebolo jednoduché. Prešiel určitý čas, tri dni, kým ho zasa našli. A kde? Opäť – v chráme. Tam, odkiaľ sa pôvodne vracali domov zo svojej každoročnej púte.

Ježiš nás vedie zamyslieť sa hlbšie nad tým: **Prečo ste ma hľadali?** Toto nie je len otázka minulosti. Ježiš sa pýta aj DNES. Niekedy v množnom, inokedy v jednotnom čísle. Ide o to, aby sme sa dokázali zastaviť. Mať čas. Odpovedať mu na túto otázku. Ježiš sa nepýta „len tak“. On chce vedieť, prečo ho hľadáme. Chce poznať dôvod. Môj. Tvoj. Pýta sa, lebo mu ide o *osobný vzťah* s každým jedným z nás. Stojí o teba. Stojí o mňa. Nie sme mu „ukradnutí“. Ved' patríme jemu. Oddali sme mu svoje srdce i svoj život. A z času na čas nie je na škodu pripomenúť si ten akt nášho zasvätenia. A ak sa nás bude pýtať aj to isté zas a znova, odpovedzme mu. Nielen raz. Aj viackrát.

Ježiš je Bohočlovek. On pozná naše odpovede na svoje otázky skôr, než ich my dokážeme „obliecť“ do slov. Pozná ich, nech by boli akokoľvek „kostrbaté“ v našom vyjadrení. Ale aj tak ich chce počuť. A čo keď slová neprichádzajú? Skúsme zotrvať v jeho prítomnosti a len v tichu svojho srdca hľadať odpoveď na to, čo sa pýta: „Prečo ste ma hľadali?“

V živote možno hľadať „milión“ vecí. Možno i „milión“ ľudí. No TEN, ktorého sme našli my, je JEDINÝ. Bohočlovek. Stojí nám zato. Nepotrebujeme hľadať už nič iné, pretože v Ježišovi máme všetko. Ale aby to bolo presné, ON bol prvý, kto hľadal nás. A my sme sa mu dali nájsť. Budme mu vďační za cestu, po ktorej nás vedie. Chráňme (si) svoje povolanie a starajme sa oň. Stojí zato žiť ho, pretože v ňom nie sme sami. Nemusíme sa báť. Ved' kráčame spolu s Ježišom. Nielen do chrámu. Do všetkého, čím je tvorený náš život.

Michaela V., ašpirantka Ordo virginum

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)